

Misiunea Creștină Richard Wurmbrand
(numită anterior Asociația Creștină Sabina Wurmbrand)
Căsuța Poștală 12, OP 74
București, 062580, România
Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;
Pagina Web: misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro

Late Reverend Richard Wurmbrand with
wife, Sabina

Pastorul Richard Wurmbrand a suferit 14 ani în închisorile comuniste din România. Soția sa, Sabina, a fost deasemeni închisă pentru credința sa în Hristos aproape trei ani, în unele din aceleași închisori

Aprilie 2019

"...intră în odăița ta, încuie-ți ușa..."
(Matei 6:6)

Dintr-o meditație biblică nepublicată a pastorului Richard Wurmbrand:

Politețea lui Iisus

Iisus a fost crescut într-o casă foarte mică. Toată familia trăia într-o casă cu o singură cameră. El a spus ulterior că o lumânare "luminează tuturor celor din casă". (Matei 5:15) Așa cum era obiceiul în Orient în acea vreme, această unică cameră a fost probabil împărțită uneori cu oile sau cu vitele proprietarului. Chiar și în condiții de sărăcie totală, oamenii care doresc să ducă o viață spirituală trebuie să "intre în odaia lor"; ei trebuie să-și asigure ore de intimitate absolută când pot fi singuri cu Dumnezeu. Un creștin cu mintea spirituală fuge de zgomotul lumii. Lumea nu ar trebui să fie ușor accesibilă. Telefoanele trebuie închise în timpul perioadei de rugăciune. Solitudinea cu Dumnezeu trebuie să fie cea mai importantă preocupare a zilei. Dacă citiți mai întâi ziarul, vă veți umple mintea cu minciunile sale. O casă creștină nu ar trebui să aibă televizorul și radioul deschis neîncetat.

Vă scriu această scrisoare pentru a vă ajuta să ajungeți la o cât de mult posibilă apropiere cu Dumnezeu și să vă încurajez să fiți într-o comuniune plină de o încredere, precum cea a copiilor, cu Tatăl vostru. Prețuiți-vă intimitatea interioară dacă doriți într-adevăr să trăiți, nu doar să existați.

La scurt timp după sfârșitul celui de-al doilea război mondial, eu păstoream o biserică în România comunistă. Țara era ocupată la acea vreme de o jumătate de milion de soldați ruși. Deoarece vorbeam rusește, am condus o lucrare evanghelică misionară printre aceștia. În timpul nopții,

membrii bisericii noastre aruncau Evangheliile rusești și Biblii întregi în vagoanele de tren deschise unde acești ruși erau cazați.

Am reușit să botez în secret un soldat sovietic în casa mea. După botez, l-am întrebat ce anume l-a apropiat de Iisus. El a dat uimitorul răspuns: "Politețea Domnului". El a fost impresionat de povestea din Evanghelia după Luca, capitolul 24. Domnul s-a întâlnit, după ce a înviat, cu doi dintre discipolii săi și a vorbit cu ei pe drum. "Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe." (versetul 28). Este singurul loc în care Iisus este arătat ascunzându-și adevăratele intenții. El voia să rămână cu ei, dar ei trebuiau "să stăruie" (v. 29), Soldatul a spus: "Am tras din această poveste concluzia că Iisus este foarte politicoș". Nu ar fi intrat în intimitatea cuiva. El vine în inima cuiva numai dacă este mult dorit."

"Urăsc comunismul", a continuat el, "pentru că este nepolitic, prin îndoctrinarea și spălarea creierului de la grădiniță până la moarte, prin monopolizarea întregii media, a presei, a radioului, și prin obligarea noastră de a participa la întâlniri nesfârșite în care trebuia să le ascultăm învățăturile lor materialiste, ei pătrunzând în inimile noastre ca niște hoți, Suntem invadați de ei, Distrug odăile în care cineva s-ar putea retrage, În Iisus, am întâlnit pentru prima dată o ființă politicoasă. Am fost foarte impresionat la citirea cuvintelor Fiului lui Dumnezeu: "Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra" (Apocalipsa 3:20). Comuniștii intră în casele noastre fără să bată la ușă, de aceea îi abandonez și vin la Iisus cel politicoș".

Acest om a iubit intimitatea. El îl iubea pe Iisus din cauza chemării sale blânde de a comunica cu Dumnezeirea în singurătate.

Predicarea din ușă în ușă a ateismului.

Comuniștii ruși au publicat o carte "Puterea cuvântului cel bun" a lectorului ateist Almazov. Acesta declară încă de la început că "Principalele porunci ateiste ale liderului nostru Lenin sunt: ireconciliabilitatea militantă față de toate religiile și strategia și tacticile inteligente în războiul împotriva creștinismului. Mai este însă mult de lucru pentru a face țara noastră pe deplin atee". Mai mult, descrie cum, la școala de fizică a Universității din Moscova, 800 de studenți au fost transformați în ateii militanți (ce legătură are asta cu fizica?) care au trebuit să meargă din casă în casă la credincioșii de toate vârstele, pentru a-i convinge să-și lase credința.

Înainte de începerea acestei activități, autoritățile au spionat oamenii pentru a obține informații exacte despre atitudinea religioasă a fiecărui cetățean din acel cartier. Cartea descrie, de asemenea, modul în care au invadat casele, indiferent dacă erau sau nu bineveniți. Intruziunea în intimitate este caracteristică numărului unu al comunismului. Definiția comunistă a unui individ este: o masă de oameni împărțită la milioanele de persoane care o constituie. Comuniștii vor să ne pierdem unicitatea, capacitatea noastră de a avea o "odaie interioară". Comuniștii se lovesc de o înspăimântătoare opoziție: nu un partid politic sau o complot terorist, ci o opoziție a celor care își petrec zilele în singurătate și sunt deschisi numai iubirii lui Dumnezeu.

Un sfânt căruia nu-i știm cu siguranță numele

Soljenițan, scriitorul rus câștigător al premiului Nobel, expulzat din țara sa, spune în volumul al treilea din Arhipelagul Gulag povestea unui evanghelist. El nu a publicat niciodată volume de predici, nu a fost niciodată la televizor, nu a ținut mitinguri de masă. Numele lui nici măcar nu era sigur. Soljenițan spune că "pare că ar fi fost Alexander Sisoiev. "

Cum Crezul nu spune nici un cuvânt despre predicile lui Iisus, ci numai că a suferit sub Ponțiu Pilat, că a fost răstignit și îngropat, istoria ne spune despre acest om "numit poate Sisoiev" doar

că era evanghelist și că a fost împușcat în lagărul de concentrare Kengir, după ce a petrecut mulți ani în închisoare, bucurându-se de o comuniune liniștită cu Domnul său.

(Kengir este un sat din centrul Kazahstanului. În timpul perioadei sovietice, aici a fost înființat un lagăr de muncă al diviziei Steplag a Gulagului din Kazahstan, Lagărul, care se afla în apropierea orașului Dzhezkazgan din centrul Kazahstanului, lângă râul Kara-Kengir și unde se aflau aproximativ 5.200 de prizonieri, a fost scena unei remarcabile revolte a prizonierilor în vara anului 1954. Nota Editorului)

În acel moment împușcarea nevinovaților era un fenomen de zi cu zi. Dar acest om "numit probabil Sisoiev" era un om deosebit. Cei care îl priveau "au priceput că fusese cu Iisus", deși era neînvățat și de rând ca Petru și Ioan. (Faptele Apostolilor 4:13) Deținuții din tabără se resemnaseră cu bătăile și împușcarea celorlalți prizonieri, dar atunci când acest sfânt, al cărui nume nu este nici măcar sigur, a fost împușcat, întreg lagărul de peste 4.500 de prizonieri de drept comun - printre care erau ucigași, spărgători, hoți și aproximativ 500 de deținuți politici, s-au răzvrătit. Ei au refuzat să lucreze și au atacat gardienii. Cererea lor cea mai mare a fost ca persoana responsabilă de împușcarea acestui evanghelist să fie pedepsită.

În cele din urmă, comuniștii au stins revolta după ce au ucis aproximativ șapte sute de prizonieri politici și infractori, care au murit arătându-și dragostea și solidaritatea cu un bărbat despre care nu știm nimic, cu excepția faptului că știa să-și păstreze intimitatea pentru a avea în liniște comuniune cu Dumnezeu, că avea o odaie interioară chiar și într-o celulă comună de închisoare. Poate că, în loc să avem conferințe despre metodele moderne de evanghelizare, ar fi mai important pentru noi să fim ca "cel al cărui nume era probabil Sisoiev".

Am ales acest caz la întâmplare. Putem vorbi despre Zdorovets, bătut teribil într-o închisoare sovietică, despre Dubizki, căruia i-a fost oferită mâncare otrăvită în închisoare, despre Peter Siemens pe care comuniștii l-au numit un "otrăvitor de suflete", deoarece Siemens aducea oameni la Hristos. El a fost condamnat la trei ani de închisoare. Acești oameni nu sunt mari pentru ceea ce au scris sau au vorbit. Nu le cunoaștem cuvintele. Dar știm că au fost foarte singuri cu Domnul și, ca rezultat, strălucesc acum ca niște stele pe firmamentul Evangheliei și în memoria celorlalți prizonieri.

Profetul a scris: "Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!". (Habacuc 2:20). Vă scriem pentru a vă chema la această tăcere profundă în care veți auzi vocea Domnului.

Închisoarea comunistă Jilava.
Intrarea spre celulele subterane.

Celulă cu paturi suprapuse, fără saltele,
pe care deținuții erau obligați să doarmă.
Soba, doar de decor, niciodată încălzită
în nopțile geroase de iarnă

Fotografie a pastorului Richard
Wurmbbrand în timpul detenției
la Jilava

“Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.” (Epistola Apostolului Iacob 1:27)

Câteva fotografii de creștini închiși pentru credință, ajutați cu darurile voastre!

Mikhail Pshenitsyn,
5 ani în închisori sovietice
Vezi scrisoarea din 2/2017
(40 zile greva foamei pentru o Bible)

Pop Cristian (tatăl său
a fost condamnat la 13 ani de
închisoare comunistă) vezi
scrisoarea circulară Iulie 2015

Szabo Margareta, 85
Soțul condamnat la 13 ani
de închisoare comunistă
Vezi scris. circulară 11/2015

Pastorul baptist Oleg Perbikovski
2 ani de închisoare comunistă.
Mărturia sa în scrisoarea
circulara din 10/2016

Vedeți mărturiile biografice ale creștinilor de mai sus la <http://misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro> (coloana a treia)

Creștini ajutați cu darurile voastre

Dragi și iubiți de Domnul, întreagă echipă a acestei misiuni! Amintindu-mi de vremurile foarte grele, vreau să vă împărtășesc următoarele: În anul 1970 a avut loc în biserica din casa noastră o adunare care sărbătorea Schimbarea la Față a Domnului Iisus. Poliția a intrat în casă și, împreună cu ei, ca de obicei, KGB-ul (poliția secretă) sovietică îmbrăcată în civil. Am citit din Evanghelie și am explicat, la sfârșit, motivul și importanța acestei sărbători.

La 24 septembrie 1970, am fost arestat. După proces, din închisoarea din Sumy, am fost mutat într-o altă închisoare din orașul Romny (parte a fostei Uniuni Sovietice, acum în Ucraina, NT). Apoi, în timpul iernii, m-au mutat într-o altă închisoare din regiunea Poltavsk, halta Bodavka. Drumul a fost foarte lung și picioarele mi-au înghețat. Când am ajuns acolo, erau doi frați care își încheiau condamnarea la închisoare: Koplik Nikolai Ivanovici și Ciaika Boris Andreevici. Fratele Koplik a lucrat ca sudor și fiind împreună (în aceeași celulă), el a observat starea precară a sănătății mele. Ceașca de lapte pe care o primea mi-o dădea adesea, în întregime. După ce acești doi frați au fost eliberați, sănătatea mea s-a înrăutățit mult mai mult. În zilele care au urmat, am fost grav bolnav de tuberculoză. De multe ori, am avut hemoragie pe gură. De asemenea, am suferit de aritmie și am avut severe dureri de cap. Doar Dumnezeu cel Atotputernic, prin mila Lui, m-a lăsat printre cei vii. Soția mea era însărcinată cu cel de-al șaselea copil când am fost arestat. Am fost eliberat numai prin mila Domnului. Cu dragoste în Domnul Isus Hristos, fratele vostru, Sasin Victor.

Creștini ajutați cu darurile voastre

De la Dorofeeva Galina:

Pace, prieteni dragi! Am primit de la dvs. o a doua scrisoare, pentru care vă mulțumesc foarte mult! Vă mulțumim și pentru disponibilitatea de a mă ajuta! După ce am crezut și m-am îndrăgostit de Domnul, am vrut, de asemenea, să fiu utilă pentru El. Deci, a fost astfel un loc de muncă și pentru mine - să-i învăț pe copiii de la Școala de Duminică (ilegală). Am slujit în această lucrare timp de mulți ani. La acel moment, lucrătorii bisericii, pastorii, diaconii, cei care lucrau în mod clandestin la tipărirea de literatură creștină, precum și profesorii de la Școala Duminicală, erau adesea arestați. În 1983, am fost arestată și condamnată după un proces, la doi ani de închisoare. Dificultățile nu au fost puține, multă umilință și, în interiorul celulelor condițiile de viață erau imposibile, datorită a tot felului de insecte (în paturi). Am fost amenințată de multe ori. Înainte de a fi închisă, am locuit într-un apartament oferit de la locul meu de muncă. Pentru că am fost închisă, când după doi ani am încercat să mă întorc acasă, am rămas fără un loc unde să locuiesc. Frații din Germania au venit în ajutorul meu. Precum v-am scris, sunt complet imobilizată la pat. Stau întinsă mereu în pat și când oamenii mă ajută să mă ridic, atunci aș putea să stau, dar a merge undeva nu intră în discuție..

Darurile voastre ne-au permis să ajutăm financiar orfelinatul Agape din Pașcani, România, un orfelinat fondat de părinții mei, Richard și Sabina Wurmbrand; Liceul Richard Wurmbrand în Iași unde pot studia mulți copii din familii dezavantajate, și pe mulți creștini vârstnici (între 70 și 100 ani), care au petrecut ani în închisorile comuniste din Europa de Est datorită mărturiei lor creștine. Unii dintre ei au fost ținuti în celule comune împreună cu părinții mei. Mulțumim pentru rugăciunile și cadourile voastre. Mihai Wurmbrand.

Creștini ajutați cu darurile voastre

Sora Lavkaitis Vatlava Osipovna a fost judecată în instanță pentru credința ei de către autoritățile comuniste sovietice, primind trei condamnări diferite. Instanța comunistă a condamnat-o pentru prima oară la plata unei amenzi de 20% din salariul său lunar. La 13 septembrie 1968, la Barnaul, ea a fost arestată și apoi condamnată în temeiul Codului sovietic, articolul 142, Partea a 2-a (Încălcarea separării învățământului școlar de activitățile bisericesti). A fost condamnată la trei ani de închisoare.

La închisoarea de la Barnaul, alături de ea, în aceeași celulă, era o altă soră, care fusese condamnată și ea pentru activitățile ei creștine. Termenul eliberării se apropia, când închisoarea de la Barnaul s-a închis, iar sora Lavkaitis Vatlava, o altă soră de credință și alți prizonieri au fost trimiși la închisoarea Mordovia din regiunea Potma din Rusia. Călătoria acestor deținuți pe calea ferată a fost dificilă (peste 3300 de kilometri și aproape cinci zile de călătorie într-un tren închisoare. NT).

Trenul era plin de prizonieri. În fiecare compartiment al vagonului-închisoare erau până la 18 persoane. Vatlava Osipovna a ajuns să fie protejată de unul dintre gardienii din închisoare, astfel că au fost doar trei persoane în compartimentul în care se afla. Durata călătoriei a fost foarte mare, aproximativ cinci zile. Când era frig afară, prizonierii înghețau în interiorul vagonului-închisoare.

La sosirea lor în Potma, deținuții au fost trimiși la o închisoare obișnuită pentru femei. S-a dovedit că asistenta medicală din colonie era o soră în credință. Deci, erau deja trei surori în credință. În timpul liber, surorile au vorbit mult, au citit Evanghelia ori de câte ori a fost posibil, au cântat și s-au rugat. Duminica, surorile erau adunate deja la ora 4:00 dimineața pentru a organiza un mic serviciu bisericesc înainte ca alți prizonieri să se trezească. Vatlava Osipovna a scris din memorie cântecele creștine într-un caiet. Odată, un astfel de caiet i-a fost confiscat. Acest lucru nu a oprit-o, iar ea a scris aproximativ o sută de cântece într-un alt caiet nou. Au fost multe percheziții în celula lor, dar surorile creștine au reușit să ascundă o parte din literatura creștină.

Mâncarea era insuficientă. Deoarece sora Vatlava era invalidă, avea dreptul la o porție mai bună decât altele, și astfel a folosit aceste porții mai mari pentru a împărți rația de hrană cu alții. Conform legilor sovietice, deținuții aveau dreptul să fie vizitați de rude. Fără nicio explicație, autoritățile au împiedicat astfel de vizite. Vatlava Osipovna a fost eliberată în 1971 și exact cu zece ani mai târziu, în noiembrie 1981, a fost condamnată pentru a treia oară pentru credința ei creștină. La procesul ei, în loc să-și folosească dreptul la un discurs de apărare, ea a decis să cânte un cântec creștin. Nimeni nu îndrăznește să întrerupă și mulți în sala de judecată aveau lacrimi în ochi. Datorită activităților sale subterane creștine, ea a fost condamnată la un an de închisoare.

A petrecut acest termen într-o închisoare din orașul Mariinsk (regiunea Kemerovo). La sosire, autoritățile din penitenciar ar fi trebuit să le ofere o saltea, lenjerie de pat și veselă. Nu a primit nimic. Trebuia să urce pe o scară abruptă în pat. Din nou, din cauza bolii, nu a putut și astfel a dormit pe podeaua foarte rece. Pentru că era foarte frig, avea o tuse puternică care s-a înrăutățit și mai rău. Când Vatlava a primit certificatul de eliberare, autoritățile de închisoare au ținut-o mai mult timp în spitalul închisorii, pretinzând că era bolnavă de icter. Nu era bolnavă, dar au făcut asta pentru a o hărțui din cauza faptului că era creștină. Au ținut-o în spital. A fost cea mai dureroasă așteptare pentru ea, până când, în cele din urmă a fost eliberată.

Creștini ajutați cu darurile voastre

Sora Firsova Valentina Constantinovna

(Doi ani de închisoare pentru credință)
Mărturia ei: În 1966, tribunalele comuniste sovietice au condamnat la mai mulți ani de închisoare, două surori dintr-o biserică baptistă din orașul Frunze (astăzi, Bishkek, NT). Majoritatea membrilor bisericii locale au călătorit la tribunalul districtului central pentru a cere eliberarea lor. Ulterior, Valentina Konstantinovna și alți patru frați au fost arestați. Valentina Konstantinovna a fost arestată pentru că era profesoară de școala duminicală, lucrând astfel cu copiii și condamnată la 2 ani de închisoare. Mai mult timp, ea nu a fost transferată într-un lagăr de detenție, deoarece autoritățile KGB au dezbătut în mod intern dacă să o elibereze sau nu. În cele din urmă a fost aplicată decizia instanței sovietice și, astfel, ea a fost trimisă într-o colonie de muncă a închisorii. Cu puțin înainte de sosirea sa, două surori creștine din același grup au fost trimise în lagăre aspre de închisoare din Munții Urali. Aceste surori au fost batjocorite de autorități. Ele au fost întrebate în mod constant în fața celorlalți prizonieri: "De ce aveți nevoie de asta? De ce ați ajuns în închisoare? N-ați fi putut să tăceți și să vă păstrați credințele fără a le mărturisii?" Biserica lui Valentina Konstantinovna în acest moment, a fost în mod constant în rugăciune cu Dumnezeu pentru prizonieri. Ea a reușit să-și depășească temerile că ar putea fi tratată aspru ca celelalte două surori creștine. Pentru că avea o educație superioară în economie, i s-a cerut de către autorități și a fost capabilă să pregătească un raport anual special privind producția în această colonie a închisorii. Prin urmare, ea a fost tratată mai ușor de autoritățile penitenciare. I s-a permis să aibă mâncare regulată și chiar să nu lucreze duminică. Valentina Konstantinovna avea o mică evanghelie de buzunar pe care o putea citi uneori în celulă, sub pătură. De fiecare dată când personalul din penitenciar a efectuat o căutare neașteptată, a găsit un loc ascuns în patul său, astfel încât nimeni nu putea să o găsească. Valentina Konstantinovna termină cu cuvintele: "Dumnezeu mi-a dat numai cât de mult am putut să suport."

409	Власенко	Валентин	Мифодьевич	1958	Украина
410	Вольф	Андрей	Корнеевич	1958	Казakhstan
411	Куркин	АЛЕКСЕЙ	ЯКОВЛЕВИЧ	1958	Россия
412	Леон	НИКОЛАЙ	ВИКТОРОВИЧ	1958	Казakhstan
413	Романенко	Владимир	Николаевич	1958	Украина
414	Тиссон	Давид	Давидович	1958	Россия
415	ТУРКЕВИЧ	Василий	Тарасович	1959	Украина
416	Беглов	Степан	Павлович	1959	Украина
417	ДРИСВЯННИКОВ	АЛЕКСАНДР	АЛЕКСАНДРОВИЧ	1959	Россия
418	СВОРЦОВА	ЛЮБОВЬ	НИКОЛАЕВНА	1959	Россия
419	Варавин	Виталий	Федотович	1959	Россия
420	Дубицкий	СЕРГЕЙ	АДАМОВИЧ	1959	Россия
421	Ляшенко	Борис	Владимирович	1959	Украина
422	Тарченко	ИВАН	ИВАНОВИЧ	1959	Казakhstan
423	МАРЧЕНКО	Станислав	Павлович	1960	Украина
424	Донченко	Александр	Максимович	1960	Украина
425	Олмаков	Вениамин	Александрович (Валерианов)	1960	Узбекистан
426	Савченко	Михаил	Михайлович	1960	Эстония
427	Фадеева (ШВЕЦОВА)	ДННА	ВЛАДИМИРОВНА	1961	Алания
428	ШВЕЦОВА	АННА	ВЛАДИМИРОВНА	1962	Алания
429	Богодимова	Александр	Валерьевич	1962	Эстония
430	Миняков	Павел	Дмитриевич	1962	Эстония

Creștini ajutați cu darurile voastre!

Mai sus, exemplul de listă pe care misiunea noastră a reușit să o elaboreze, cu peste 480 de bătrâni creștini baptiști care au suferit pentru credința lor în fosta Uniune Sovietică. Pedepsa cu închisoarea a fost de la 2 ani până la 18 ani de închisoare. Dacă ar fi adunați, anii de condamnare la închisoare arătați în tabelul nostru prescurtat, ar însemna cel mai probabil până la peste 2000 de ani de închisoare. Cea de-a patra coloană indică anul nașterii și a cincea, țara de reședință actuală (cum ar fi Ucraina, Rusia, Kazahstan, Belarus, etc.). Încercăm să obținem adrese exacte, astfel încât să putem trimite ajutor încurajator celor încă în viață. Am putut trimite ajutor la aproximativ 90 de astfel de creștini vârstnici vorbitori de limbă rusă și alți 110 care sunt din alte țări foste comuniste în Europa de Est. Multe dintre mărturiile lor le puteți citi în buletinul nostru lunar. (Mărturiile disponibile pe internet la <http://misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro>)

Misiunea Creștina Richard Wurmbbrand este o asociație non-profit, definitivă prin hotărârea Judecătoriei Sectorului 6 din 05.12.2018 în dosarul 20153/303/2018, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor la numărul 108 din 11.12.2015. Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la:
Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU:

Conturi IBAN:
RON: RO27RNCB0068149171380001,
US Dollar: RO97RNCB0068149171380002,
EURO: RO43RNCB0068149171380004